

Skřítek 14 – Skála na spadnutí

Skřítek a zmenšený dráček Semtamchybka hlídali u oblíbené lesní cesty a každého, kdo se tudy chtěl pustit, zastavili a poslali jinudy. Proč to dělali? Vysoko nad cestou se začal rozpadat skalní blok. Už dolů dopadlo několik hodně velkých kusů pískovce.

„Sc, jsou tady nejlepší ostružiny,“ prskal rozzlobeně ježek.

„Jestli chceš mít tělo na placičku, tak tam klidně vlez,“ vrtěl skřítek hlavou nad ježčí neochotou změnit směr.

„Poplach, poplach,“ ozval se jim nad hlavou skřípavě pronikavý stračí křik.

„Co jančíš, strakatej ptáku?“ zacpal si tlapami uši dráček.

„Nahore je člověk, určitě to s ním spadne!“

„Opravdu tam někdo je?“ vyděsil se skřítek. „A nemohla bys ho odtamtud vyhnat, strako?“

„Nejde to. Já to zkoušela. Nalítávala jsem na něj, ale jen se ohnal. Pak jsem předstírala, že vleču zlomené křídlo, jenže si mě vůbec nevšiml!“

„To nevypadá dobře,“ mumlal dráček.

„Odneseš mě nahoru?“ zeptal se skřítek straky.

„A co za to? Máš něco lesklého?“

„Nemám...“

„Tak si řekni někomu jinému,“ odsekla straka a uletěla pryč.

„Co teď?“

„Kdybych se hodně... opravdu hodně zvětšil,“ podíval se Semtamchybka vzhůru ke skále, „možná bych dokázal ten skalní blok chvíli podržet, aby se neodlomil, než toho návštěvníka vyženeš pryč.“ Dráček se tázavě podíval na skřítku, jestli jeho nápad schválí.

„Ale nejbližší voda je až v prohlubni za lískami a bez ní se na velkého draka nepřekouzlíš.“

„Tak to abych si pospíšil,“ houkl Semtamchybka a rozběhl se k lískám.

Skřítek Dubísek se pokusil zavolat sojku Majku. Ale asi nebyla v doslechu nebo nedávala pozor. Začal tedy šplhat nahoru vlastními silami.

„Honzíků, Honzíků,“ ozval se hlas hajného.

Proboha! Snad tam nahore není... Skřítek šplhal tak rychle, jak dokázal. Představa, že se při pádu ze skály zabije jejich nejlepší lidský kamarád, ho poháněla víc než zuby vzteklého psa.

Najednou byl nahore. Opatrně se postavil před chlapce a doufal, že jeho muší váha nebude pro skálu velkou zátěží.

„Copak tu děláš, Honzíku?“ oslovil ho.

Kluk zvedl uplakané oči. „Jen si tu tak přemýšlím.“

„A co jít přemýšlet někam jinam?“ navrhl skřítek.

„Chtěl jsem, aby mi Jíťa dala pusu, ale ona ji dala Lojzovi. Proč zrovna já musím být nejmenší ze třídy?!“

„Honzíků...“ ozvalo se zezdola.

„Hledají tě, pojď dolů,“ snažil se Dubísek nasměrovat chlapce pryč z nebezpečného místa.

Pak se skála zachvěla a zapraskaly houštiny na svahu.

„Honzíku, tak už se mi přece ozvi!“ zahalekal hajný, když procházel pod skálou.

„Tady jsem,“ zvedl se chlapec a nahnul se přes kraj skály, aby zamával. Dolů se skutálela malá lavina pís-kovcových kamínků.

Hajný urychleně odložil věci, shodil kabát, rozběhl se ke skále a po zubatých stupních rychle šplhal vzhůru. Les zafuněl. Nebo to nebyl les?

„Ach jo, tys mi dal! Lézt až nahoru byl pěkně hloupý nápad,“ mručel muž udýchaně, „co kdybys spadl?“

Vtom hajnému za zády mrklo na Honzíka dračí oko. Kluk se na Semtamchybku zářivě usmál. Než se hajný otočil, zase se zavřelo.

„Být tebou, tak bych se moc nesmál,“ popadl muž chlapce, hodil si ho na záda a sešplhal dolů po stejných pravidelných stupních, které mu pomohly už předtím.

„Počkej tady, dojdou si pro věci,“ nařídil chlapci, když byli konečně dole v bezpečí. Sotva odešel, sklonila se k Honzíkovu obrovská dračí hlava se skřítkem na čumáku. Dubísek prstem setřel poslední slzičku z dětské tváře. Drak něco zamumlal, málem ukousl skřítkovi ruku, ale nakonec se zmenšil do velikosti větší ještěrky.

„Víš, proč lezl Honzík nahoru a riskoval život?“ zašklebil se Dubísek na dráčka. „Nedostal pusku od holky.“

„Nesměj se mu,“ napomenul skřítku drak, „když tě někdo nemá rád, je to vážná věc.“

„A ty si z toho nic nedělej,“ pokusil se utěšit uplakaného chlapce, „asi to nebyla ta pravá.“
„A pusu od draka bys nechtěl?“ rozpustile se chlapce zeptal Dubísek. „Lojza by ti mohl závidět!“
„Dračí pusu?“ nadržil Honzík nos. „Radši si řeknu Marušce.“
„Jak myslíš,“ otřel se mu o nohy Sämtamchybka a na oplátku mu na botě rozvázal tkaničku.
Vtom se ozvalo zaburácení a dunění. Obrovský skalní blok, na kterém ještě před chvílkou Honzík seděl, se svalil přes cestu hluboko do lesa a zlomil několik stromů.
Draček a skřítek se přikrčili, aby je nezahlédl hajný, který přiběhl a popadl chlapce do náruče. „Dneska jsme fakt měli namále,“ otřel si orosené čelo, „podívej, jak se to tu zbortilo. Dokonce zmizela i část skály, po které jsem za tebou vyšplhal.“
„To nebyla skála. Šplhal jsi po drakovi po zádech,“ mrkl Honzík spiklenecky na své dva schované kamarády.
„Dej už pokoj s těmi pohádkami,“ postavil ho muž na zem a pohladil po vlasech.
Honzík se naposledy otočil a poslal Sämtamchybkovi vzdušnou pusu.